

[Aksel Larsen.]

derpartifertallet brugt til en samfundsbe-
tonet politik, som har socialistisk sigte,
men i hele folkets interesse.

Man udgyder aldeles uberettiget vredens
skåler over socialdemokratiet og statsmini-
steren i anledning af det samarbejde, der er
etableret om flertallets anvendelse til at
gennemføre en politik, der er i overensstem-
melse med de interesser, vore to partier har
tilfælles efter deres programmer. Man synes
at glemme, at selv om socialdemokratiet
efter vor opfattelse — og sikkert efter fler-
tallet af dets vælgeres opfattelse — har været
for villig til at give indrømmelser til de
borgerlige partier i strid med sit eget
program og målsætning, så har det måttet
klare sig igennem ved hjælp af forlig med
et eller flere borgerlige partier, hvilket
førte til nødløsninger og forsøg på at klare
dagen og vejen ved midler, der hørte den
klassiske — og forældede — kapitalismes
tid til. Nu er tiden og mulighederne ændret,
jærtæppet er, forhåbentlig for stedse,
gået ned for det, der kaldtes de firkantede
forligs politik.

Myten om, at det nye flertal har etableret
sit diktatur over folketingets borgerlige
mindretal, er forhåbentlig aflivet, selv om
den lever i den partipolitiske agitation. Det
bør amnestuehistorierne om, at regeringen
lever af SF's nåde, eller om, at SF har solgt
sig med hud og hår til socialdemokratiet,
også være. Håbet om, at det aftalte sam-
arbejde ikke vil kunne holde, gør man klo-
gest i at opgive, også selv om der fra tid til
anden er kommet udtalelser fra kredse i
begge partier, der kunne tyde på vanskelig-
heder eller tvivl. Også samarbejde i politik
er en politisk kunst, som skal læres; men
det forløbne år og dets resultater viser, at
den aftale, som sluttedes i forbindelse med
forliget om skattereformen, kan holde, og
den vil blive holdt. Denne aftale tager netop
sigte på i valgperioden at få gennemført de
først fornødne reformer på lovgivningens
område.

Skattereformen var det første. Den vil
føre til en forenkling og smidiggørelse af det
skattesystem, der skal skaffe staten og kom-
munerne midler til at løse de store, på-
trængende opgaver. Den skal og vil føre
til en socialt rimeligere fordeling af skatte-
byrderne, og den skal gøre skatterne bedre

anvendelige end hidtil som konjunktur-
politisk instrument. Er der nogen, der herved
mister skattefordele, som de ikke burde
have haft, kan dette ikke give anledning
til berettiget kritik.

Arbejdet med skattereformen er ikke til
ende, heller ikke med kildeskattens ikraft-
træden fra januar 1969. Jeg vil i den for-
bindelse modsat venstre og de konservative
opfordre finansministeren til at fastholde
denne termin. Endnu mangler lovgivningen
om skattefradragsreglens bortfald fra 1968
og desuden de fornødne overgangsbestem-
melser, men dette vil jo komme. Det er
ganske uberettiget at klandre finansmini-
steren, fordi den nye skatteskala ikke fore-
ligger, så meget mere som man hidtil har
fundet det helt i orden, at ligningsloven som
regel først gjordes færdig i december og ud-
skrivningsloven med skatteskalaerne hidtil
først er blevet besluttet i foråret. Vi for-
venter i øvrigt, at selv med den bedre
progression, der kan indbygges ved skatte-
fradragsreglens bortfald, og med lettelser
for en væsentlig del af de såkaldte mellem-
indkomster vil indkomstskatterne bidrage
noget mere end tidligere til dækning af
statens finansbehov, da oprydningen i fra-
dragsjunglen og den forbedrede ligning
sikkert vil forøge den samlede selvangivne
indkomstmasse betydeligt.

Skattereformens andet afsnit må blive
saneringen af forbrugsbeskatningen, som
folketinget må tage fat på nu i efteråret.
De såkaldte punktskatter er jo aldrig pålagt
efter, hvad der kunne være ret og rimeligt,
men er pålagt enten for at dække et påtræn-
gende behov for flere statsindtægter eller for
at virke forbrugsbegrænsende. Deres ind-
førelse og forhøjelse havde derfor oftest
præg af det, man kalder de forhånden-
værende søms princip.

Jeg regner med, at vi meget snart fra
finansministeren modtager den lovede over-
sigt over forbrugsbeskatningen, så kule-
gravningen kan komme i gang, og jeg håber,
at vi kan lette mærkbart på de punktskatter,
der hviler for tyngende på befolkningens
daglige eller mest nødvendige forbrug. Dette
skulle jo også være blevet muliggjort ved
momsens indførelse. Hvad denne angår, har
vist de fleste bemærket, at mange varer i
juli og august steg en kende mere, end selve
momsen skulle nødvendiggøre. Jeg kan kun